

ກ້າຍິນຢູ່ຄົນດຽວ

ໂດຍ ປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ

ອ້າຍນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຖືວ່າເປັນກຽດຢ່າງຍິ່ງທີ່ໄດ້ມາຮ່ວມກັບທ່ານ. ພວກເຮົາທີ່ເປັນຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂຫລິດຂອງພຣະເຈົ້າມີຄວາມຮູ້ກັນອັນໝັ້ນແກ່ນໃນຖານະທີ່ເປັນອ້າຍນ້ອງກັນ.

ເຮົາອ່ານຢູ່ໃນ Doctrine and Covenants, ພາກທີ 121, ຂໍ້ທີ 36 ວ່າ ສິດທິຂອງຖານະປະໂຫລິດກ່ຽວຂ້ອງກັບອຳນາດແຫ່ງສະຫວັນຢ່າງແຍກອອກຈາກກັນບໍ່ໄດ້. ຊ່າງເປັນຂອງປະທານທີ່ປະເສີດແທ້ໆທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບ—ເພື່ອຈະໄດ້ດຳລົງຖານະປະໂຫລິດ, ຊຶ່ງເປັນອຳນາດທີ່ແຍກອອກຈາກສະຫວັນບໍ່ໄດ້. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຂອງປະທານອັນລຳຄ່ານີ້ບໍ່ພຽງແຕ່ໄດ້ນຳພອນອັນພິເສດມາໃຫ້ເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງໄດ້ນຳໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບອັນໜັກແໜ້ນມາໃຫ້ນຳອີກ. ເຮົາຕ້ອງດຳລົງຊີວິດໃນທາງທີ່ເຮົາຈະມີຄ່າຄວນຕໍ່ຖານະປະໂຫລິດທີ່ເຮົາດຳລົງຢູ່. ເຮົາມີຊີວິດຢູ່ໃນວັນເວລາທີ່ເຮົາຖືກອ້ອມຮອບໄປດ້ວຍສິ່ງຍິ້ວຢວນຢ່າງຫລວງຫລາຍ ເພື່ອຈະໃຫ້ເຮົາເດີນໄປໃນທາງທີ່ພາໄປສູ່ຄວາມພິນາດຂອງເຮົາ.

ໃນການຫລີກເວັ້ນເສັ້ນທາງເຊັ່ນນັ້ນ ເຮົາຕ້ອງມີຄວາມຕັ້ງໃຈ ແລະ ກ້າຫານ.

ຂ້າພະເຈົ້າຍັງຈື່ໄດ້ຢູ່—ແລະ ພວກທ່ານບາງຄົນໃນນີ້ ຈະຈື່ໄດ້ຄືກັນ—ຕອນມາດຕະຖານຂອງຄົນສ່ວນຫລາຍ ຄ້າຍຄືກັນກັບມາດຕະຖານຂອງພວກເຮົາ. ມັນບໍ່ເປັນແບບນັ້ນອີກແລ້ວ. ບໍ່ດົນມານີ້ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອ່ານເລື່ອງໜຶ່ງ ຢູ່ *New York Times* ກ່ຽວກັບການຄົ້ນຄວ້າທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນລະດູແລ້ງຂອງປີ 2008. ນັກສັງຄົມວິທະຍາຄົນໜຶ່ງທີ່ໂດ່ງດັງຂອງ Notre Dame ໄດ້ນຳພາການຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ໄດ້ສຳພາດຜູ້ໃຫຍ່ໂສດຈຳນວນ 230 ຄົນຕະຫລອດທົ່ວສະຫະລັດ. ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ເຮົາສາມາດຕັດສິນໄດ້ວ່າຜົນຂອງມັນອາດຄ້າຍຄືກັນຕະຫລອດທົ່ວໂລກ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍແບ່ງປັນນຳທ່ານພາກສ່ວນໜຶ່ງຂອງເລື່ອງນັ້ນ:

“ຜູ້ສຳພາດໄດ້ຖາມຄຳຖາມທີ່ໃຫ້ຕອບແບບເປັນປະໂຫຍກກ່ຽວກັບສິ່ງຖືກສິ່ງຜິດ, ສະພາບສິນທຳ ແລະ ຄວາມໝາຍຂອງຊີວິດ. ໃນຄຳຕອບທີ່ສັບສົນນັ້ນ, ... ທ່ານຈະເຫັນຄົນໜຸ່ມໄດ້ຊອກຫາຄຳຕອບ ທີ່ເໝາະສົມຕໍ່ເລື່ອງນີ້. ແຕ່ພວກເຂົາຄິດບໍ່ອອກ ຫລື ບໍ່ມີສັບທີ່ຈະເອົາມາໃຊ້.

“ເມື່ອຖືກຖາມໃຫ້ບັນລະຍາຍສະພາບສິນທຳທີ່ພວກເຂົາປະເຊີນຢູ່, ສອງສ່ວນສາມຂອງຄົນໜຸ່ມ ບໍ່ຕອບຄຳຖາມ ຫລື ອະທິບາຍບັນຫາທີ່ບໍ່ສິນທຳເລີຍ, ຄືກັບວ່າເຂົາບໍ່ມີເງິນທີ່ຈະຈ່າຍຄ່າເຊົ່າເຮືອນ ຫ້ອງແຖວ, ຫລື ບໍ່ມີເງິນທີ່ຈະຈ່າຍຄ່າຈອດລົດຢູ່ແຄມທາງ.”

ເລື່ອງນັ້ນກ່າວຕໍ່ໄປວ່າ:

“ຄວາມເຊື່ອທີ່ເປັນຕົວຢ່າງຂອງເຂົາ, ຊຶ່ງພວກເຂົາສ່ວນຫລາຍກັບຄືນໄປກ່າວຫລາຍເທື່ອ ແມ່ນວ່າ ການເລືອກກ່ຽວກັບເລື່ອງສິນທຳແມ່ນຂຶ້ນກັບຄວາມມັກຊອບຂອງບຸກຄົນ. ພວກເຂົາສ່ວນຫລາຍ ຈະຕອບວ່າ ‘ມັນເປັນເລື່ອງສ່ວນຕົວ.’ ‘ມັນຂຶ້ນກັບບຸກຄົນ. ຂ້ອຍບໍ່ມີສິດເວົ້າ?’

“ໃນການປະຕິເສດການເຊື່ອຟັງຢ່າງບໍ່ມີຄວາມສົງໄສຕໍ່ສິດອຳນາດ, ຄົນໜຸ່ມຫລາຍຄົນໄດ້ກ່າວວ່າ: ‘ຂ້ອຍຈະເຮັດສິ່ງທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍມີຄວາມສຸກ ຫລື ຂ້ອຍຮູ້ສຶກ. ຂ້ອຍບໍ່ມີທາງຮູ້ວ່າຈະເຮັດສິ່ງໃດ ຍົກເວັ້ນແຕ່ຈາກຄວາມຮູ້ສຶກຂອງຂ້ອຍ.’”

ຜູ້ໃຫ້ການສຳພາດໄດ້ເນັ້ນວ່າ ຄົນໜຸ່ມສ່ວນຫລາຍທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ເວົ້າລົມນຳ “ບໍ່ໄດ້ຮັບແຫລ່ງ ຊ່ອຍເຫລືອໃດໆ—ຈາກໂຮງຮຽນ, ສະຖາບັນ ຫລື ຄອບຄົວ—ເພື່ອພັດທະນາເລື່ອງສິນທຳຂອງ ພວກເຂົາ.”¹

ອ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຍິນສຽງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ບໍ່ຄວນສົງໄສກ່ຽວກັບວ່າອັນໃດເປັນເລື່ອງ ສິນທຳ ແລະ ອັນໃດບໍ່ໄດ້ເປັນ, ແລະ ກໍບໍ່ຄວນສົງໄສກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ຄາດຫວັງຈາກເຮົາທີ່ເປັນຜູ້ດຳລົງ ຖານະປະໂລຫິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຮົາໄດ້ຮັບການສິດສອນຕະຫລອດມາກ່ຽວກັບກົດຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຖິງແມ່ນທ່ານຈະໄດ້ເຫັນ ຫລື ໄດ້ຍິນຢູ່ບ່ອນອື່ນ, ແຕ່ກົດເຫລົ່ານັ້ນບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງ.

ໃນຂະນະທີ່ເຮົາດຳເນີນຊີວິດຕໍ່ໄປທຸກວັນ, ມັນເກືອບຫລືກລ້ຽງບໍ່ໄດ້ທີ່ສັດທາຂອງເຮົາຈະຖືກທ້າທາຍ. ມີບາງເວລາ ເຮົາອາດພົບເຫັນຕົນເອງຢູ່ກັບຄົນອື່ນ, ແຕ່ເຮົາຈະຍິນແຍກຕົວຢ່າງ ຫລື ຍິນຢູ່ຄົນດຽວ ກ່ຽວກັບສິ່ງໃດທີ່ສາມາດຮັບຮູ້ ແລະ ບໍ່ຮັບຮູ້. ເຮົາມີຄວາມກ້າຫານທາງສິນທຳທີ່ຈະຍິດໝັ້ນຢູ່ກັບ ຄວາມເຊື່ອຂອງເຮົາ, ເຖິງແມ່ນຖ້າຫາກວ່າເຮົາເຮັດ, ເຮົາຈະໄດ້ຍິນຢູ່ຄົນດຽວ? ໃນຖານະທີ່ເປັນຜູ້ດຳລົງ

ຖານະປະໂລຫິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ມັນສຳຄັນທີ່ເຮົາຈະສາມາດປະເຊີນ—ດ້ວຍຄວາມກ້າຫານ—
ບໍ່ວ່າຈະເປັນການທ້າທາຍໃດກໍຕາມທີ່ເຮົາປະເຊີນ. ທ່ານຈິ່ຈຳຖ້ອຍຄຳຂອງທ່ານເທັມນິເຊິນ ໄດ້ບໍ່ທີ່ວ່າ:
“ພະລັງຂອງຂ້າພະເຈົ້າເທົ່າກັບພະລັງຂອງຄົນສິບຄົນ, ເພາະໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ລິສຸດ.”²

ບໍ່ຮູ້ວ່າເປັນດ້ວຍເຫດຜົນໃດຜູ້ຄົນທີ່ໂດ່ງດັງບາງຄົນ ແລະ ຄົນອື່ນໆທີ່ຢູ່ໃນສາຍຕາຂອງຂຸມຊິນ
ນັບມື້ນັບກ່າວເຍາະເຍີ້ຍສາສນາ ໂດຍທົ່ວໄປຫລາຍຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ, ບາງເທື່ອຈະເປັນສາສນາຈັກ
ໂດຍສະເພາະ. ຖ້າຫາກວ່າປະຈັກພະຍານຂອງເຮົາບໍ່ຢັ້ງລົງເລີກ, ແລ້ວການກ່າວສຽດສິເຊັ່ນນັ້ນ
ສາມາດເຮັດໃຫ້ເຮົາຄິດສິ່ງໃສຄວາມເຊື່ອຂອງເຮົາໄດ້ ຫລື ຢັບຢັ້ງເຮົາຈາກຄວາມຕັ້ງໃຈໄດ້.

ໃນພາບນິມິດຂອງລີໂຮກຽວກັບຕົ້ນໄມ້ແຫ່ງຊີວິດ, ຊຶ່ງມີຢູ່ໃນ 1 ນິໄຟ ບົດທີ 8, ລີໂຮກຽວເຫັນຜູ້ຄົນຢືນຈ່ອງ
ຮາວເຫລັກ ຈົນວ່າພວກເຂົາພາກັນໄປເຖິງ ແລະ ໄດ້ຮັບສ່ວນໝາກໄມ້ແຫ່ງຊີວິດ, ຊຶ່ງເຮົາຮູ້ວ່າ ມັນເປັນ
ຕົວແທນໃຫ້ແກ່ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ແລະ ຈາກນັ້ນ, ໜ້າໂສກເສົ້າ, ຫລັງຈາກພວກເຂົາໄດ້ຮັບ
ສ່ວນໝາກໄມ້ແລ້ວ, ບາງຄົນເກີດຄວາມອັບອາຍ ເພາະຜູ້ຄົນຢູ່ອາຄານໃຫຍ່ ແລະ ກວ້າງຂວາງ,
ຜູ້ເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ຄວາມຈອງຫອງຂອງລູກຫລານມະນຸດ, ຜູ້ຊີ້ນິມາຫາເຂົາ ແລະ ເຍາະເຍີ້ຍເຂົາ;
ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຕົກລົງໄປໃນເສັ້ນທາງທີ່ຕ້ອງຫ້າມ ແລະ ສູນຫາຍໄປ.³ ເຄື່ອງມືທີ່ມີພະລັງແທ້ໆ
ຂອງສັດຕູແມ່ນການເຍາະເຍີ້ຍ ແລະ ຫົວຂວັນ! ອີກເທື່ອໜຶ່ງ, ອ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ເຮົາມີຄວາມ
ກ້າຫານບໍ່ທີ່ຈະຢືນຢູ່ຢ່າງເຂັ້ມແຂງ ແລະ ຍືດໝັ້ນເມື່ອປະເຊີນກັບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກທີ່ກົງກັນຂ້າມ?

ຂ້າພະເຈົ້າຍັງຈຶ່ງປະສົບການເທື່ອທຳອິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກ່ຽວກັບການມີຄວາມກ້າຫານໃນຄວາມ
ເຊື່ອໝັ້ນຂອງຂ້າພະເຈົ້າຕອນຮັບໃຊ້ຢູ່ໃນກອງທະຫານສະຫະລັດໃນທ້າຍສົງຄາມ ໂລກຄັ້ງທີສອງ.

ການຝຶກທະຫານບໍ່ໄດ້ເປັນປະສົບການທີ່ງ່າຍໆສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າ, ຫລື ສຳລັບຄົນອື່ນໆທີ່ຈະ
ອົດທົນນຳໄດ້. ສຳລັບສາມອາທິດທຳອິດ ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ໃນຂັ້ນອັນຕະລາຍ.
ໜ່ວຍທະຫານບໍ່ໄດ້ພະຍາຍາມຝຶກຂ້າພະເຈົ້າ; ເຂົາເຈົ້າພະຍາຍາມຂ້າຂ້າພະເຈົ້າ.

ຂ້າພະເຈົ້າຍັງຈຶ່ງບໍ່ເຄີຍລົມເມື່ອວັນອາທິດໄດ້ເລື່ອນມາເຖິງຫລັງຈາກອາທິດທຳອິດ. ພວກເຮົາໄດ້ຮັບຍິນ
ຂ່າວດີຈາກຫົວໜ້າ. ໃນຂະນະທີ່ຢືນຢູ່ໃນແຖວໃນສະໜາມຝຶກໃນທ່າມກາງລົມເຢັນຂອງ
ລັດຄາລິຟໍເນຍ, ພວກເຮົາໄດ້ຍິນຄຳບັນຊາວ່າ “ມື້ນີ້ໃຫ້ທຸກຄົນໄປໂບດ—ໃຫ້ທຸກຄົນໄປ, ນອກຈາກ
ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າຈະພັກຜ່ອນ!” ແລ້ວເພິ່ນໄດ້ກ່າວວ່າ, “ທຸກຄົນທີ່ເປັນກາໂຕລິກ,
ໃຫ້ໄປຫາຄ້າຍດີກາເຕີ—ແລະ ບໍ່ໃຫ້ກັບຄືນມາຈົນກວ່າຈະເຖິງບ່າຍສາມໂມງແລງ. ອອກໄປ
ໄດ້ແລ້ວ!” ກຸ່ມໃຫຍ່ໜຶ່ງໄດ້ເດີນອອກແຖວໄປ. ແລ້ວເພິ່ນໄດ້ກ່າວຄຳບັນຊາອີກວ່າ, “ຜູ້ທີ່ເປັນຄົນຢິວ,

ໃຫ້ໄປຫາຄ້າຍເຮັນລີ—ແລະ ບໍ່ໃຫ້ກັບຄືນມາຈົນກວ່າຈະເຖິງບ່າຍສາມໂມງແລງ. ອອກໄປໄດ້ແລ້ວ!”
ກຸ່ມນ້ອຍໜຶ່ງໄດ້ອອກແຖວໄປ. ແລ້ວເພິ່ນໄດ້ກ່າວວ່າ, “ສ່ວນທີ່ເຫລືອຢູ່ ພວກເຈົ້າເປັນຄົນໂປເຕັສຕັງ,
ໃຫ້ພວກເຈົ້າໄປຫາຄ້າຍຟາລາກັດ—ແລະ ບໍ່ໃຫ້ກັບຄືນມາຈົນກວ່າຈະເຖິງບ່າຍສາມໂມງແລງ.
ໃຫ້ອອກໄປໄດ້!”

ທັນໃດນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າ, “ມອນສັນ, ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເປັນຄົນກາໂຕລິກ, ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເປັນຄົນຢິວ,
ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເປັນຄົນໂປເຕັສຕັງ. ເຈົ້າເປັນຄົນມໍມອນ, ສະນັ້ນໃຫ້ເຈົ້າຢືນຢູ່ນີ້! ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າ
ເປົ່າປ່ຽວດຽວດາຍແທ້ໆໃນຕອນນັ້ນ. ກ້າຫານ ແລະ ຕັງໃຈ, ແມ່ນແລ້ວ—ແຕ່ຢູ່ຄົນດຽວ.

ແລະ ຈາກນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄຳທີ່ອ່ອນຫວານທີ່ສຸດຈາກຫົວໜ້າ. ເພິ່ນຫລຽວມາທາງ
ຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ກ່າວວ່າ, “ແລະ ພວກເຈົ້າເອີ້ນໂຕເອງວ່າແນວໃດ?” ຈົນເຖິງເວລານັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າ
ບໍ່ຮູ້ວ່າມີໃຜແຕ່ຢືນຢູ່ທາງຂ້າງ ຫລື ທາງຫລັງຂອງຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ເດີນບ່ອນນັ້ນ. ເກືອບເປັນສຽງ
ດຽວກັນ, ພວກເຮົາແຕ່ລະຄົນໄດ້ກ່າວອອກມາວ່າ, “ມໍມອນ!” ມັນຍາກທີ່ຈະອະທິບາຍຄວາມສຸກໃນໃຈ
ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຫັນໜ້າໄປເບິ່ງ ແລະ ເຫັນກຸ່ມທະຫານຈຳນວນນ້ອຍໜຶ່ງ.

ຫົວໜ້າໄດ້ເກົາຫົວ ແລະ ກ່າວອອກມາດ້ວຍຄວາມສັບສົນວ່າ, “ຄັນຊັນ ໃຫ້ພວກເຈົ້າໄປຊອກຫາບ່ອນ
ນະມັດສະການເອົາເອງເດີ. ແລະ ບໍ່ໃຫ້ກັບມາຈົນກວ່າຈະເຖິງບ່າຍສາມໂມງແລງ. ໄປໄດ້ແລ້ວ!”

ໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາພາກັນອອກແຖວໄປ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຄິດ ເຫັນກາບກອນບົດໜຶ່ງທີ່ໄດ້ຮຽນຢູ່ໃນ
ຊັ້ນປະຖົມໄວຫລາຍປີມາກ່ອນ:

- ກ້າເປັນຄົນມໍມອນ;*
- ກ້າຢືນຢູ່ຄົນດຽວ.*
- ກ້າທີ່ຈະຍຶດໝັ້ນໃນຈຸດປະສົງ;*
- ກ້າທີ່ຈະສະແດງໃຫ້ຄົນອື່ນຮູ້.*

ເຖິງແມ່ນວ່າປະສົບການນັ້ນບໍ່ໄດ້ເປັນດັ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຄາດຄິດ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າກໍພ້ອມແລ້ວທີ່ຈະຢືນຢູ່
ຄົນດຽວ, ຖ້າຫາກຈຳເປັນ.

ນັບຕັ້ງແຕ່ມີນນມາ ບາງເທື່ອຂ້າພະເຈົ້າກໍພົບເຫັນຕົນເອງ ບໍ່ມີໃຜຢືນຢູ່ຂ້າງຫລັງ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າກໍ
ໄດ້ຢືນຢູ່ຄົນດຽວ. ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມກະຕັນຍູຫລາຍທີ່ໄດ້ຕັດສິນໃຈດົນນານມາແລ້ວທີ່ຈະຍຶດໝັ້ນ
ແລະ ຈິງ, ຕຽມ ແລະ ພ້ອມສະເໝີທີ່ຈະປົກປ້ອງສາສນາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຖ້າເວລານັ້ນມາເຖິງ.

ເພື່ອປ້ອງກັນເຮົາໃນເວລາທີ່ຮູ້ສຶກວ່າບໍ່ພຽບພ້ອມສຳລັບພາລະທີ່ຢູ່ຂ້າງໜ້າເຮົາ, ອ້າຍນ້ອງ
ທັງຫລາຍ, ຂໍໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າແບ່ງປັນບົດຄວາມໜຶ່ງນຳທ່ານທີ່ກ່າວໃນປີ 1987 ຊຶ່ງຕອນນັ້ນ
ປະທານເອສະລາ ແທບ ເບັນສັນ ໄດ້ເປັນປະທານຂອງສາສນາຈັກ ແລະ ເພິ່ນໄດ້ກ່າວກັບສະມາຊິກ
ກຸ່ມໃຫຍ່ກຸ່ມໜຶ່ງຢູ່ລັດຄາລິຝິເນຍ. ປະທານເບັນສັນໄດ້ກ່າວວ່າ:

“ໃນທຸກຍຸກທຸກສະໄໝ, ສາດສະດາໄດ້ຫລົງເຫັນພາບຂອງວັນເວລາຂອງເຮົາ. ຫລາຍໂກດຄົນທີ່ໄດ້
ຕາຍໄປ ແລະ ຜູ້ຄົນທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ມາເກີດເທື່ອໄດ້ຈ້ອງມອງເບິ່ງເຮົາ. ແມ່ນແນວນັ້ນແທ້ໆ—ທ່ານເປັນລຸ້ນ
ທີ່ຖືກເລືອກໄວ້.

“ເພາະເປັນເວລາເກືອບເຖິງຫົກພັນປີ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັກສາທ່ານໄວ້ໃຫ້ມາເກີດໃນວັນເວລາສຸດທ້າຍ
ກ່ອນການສະເດັດມາຄົງທິສອງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ບາງຄົນຈະຕົກໄປ, ແຕ່ອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ
ຈະຄົງຢູ່ຄືເກົ່າ ເພື່ອຕ້ອນຮັບພຣະປະມຸກຂອງມັນ—ນັ້ນຄື ພຣະເຢຊູຄຣິດ. ເຖິງແມ່ນວ່າຄົນລຸ້ນນີ້ຈະ
ຖືກປຽບທຽບໃສ່ກັບຄວາມຊົ່ວຮ້າຍໃນວັນເວລາຂອງ ໂນອາກໍຕາມ, ແຕ່ເມື່ອພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ຊະລຳລ້າງແຜ່ນດິນໂລກດ້ວຍນ້ຳ, ຈຶ່ງມີຄວາມແຕກຕ່າງຫລາຍໃນເທື່ອນີ້. ສຳລັບວັນເວລາສຸດ
ທ້າຍນີ້, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັກສາລູກໆທີ່ເກິ່ງກ້າທີ່ສຸດໄວ້ ເພື່ອໃຫ້ມາຊ່ອຍເຫລືອອານາຈັກໃຫ້ໄດ້
ຮັບໄຊຊະນະ.”⁴

ແມ່ນແລ້ວ, ອ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ເຮົາເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ລູກໆທີ່ເກິ່ງກ້າທີ່ສຸດຂອງພຣະອົງ. ໜ້າທີ່
ຮັບຜິດຊອບຂອງເຮົາ ຄືຈະມີຄ່າຄວນຕໍ່ພອນທີ່ສະຫງ່າລາສີທັງໝົດຂອງພຣະບິດາຜູ້ສະຖິດຢູ່ໃນ
ສະຫວັນທີ່ໄດ້ມີໄວ້ສຳລັບເຮົາ. ບໍ່ວ່າເຮົາຈະໄປໃສ, ຖານະປະໂລຫິດຈະໄປນຳເຮົາ. ເຮົາຢືນຢູ່
ບ່ອນທີ່ສັກສິດແລ້ວບໍ່? ຂໍນຳເດີ້, ກ່ອນທ່ານພາຕົວເອງ ແລະ ຖານະປະໂລຫິດຂອງທ່ານໄປຫາບ່ອນ
ທີ່ອັນຕະລາຍ ຫລື ມີສ່ວນຮ່ວມໃນກິດຈະກຳທີ່ບໍ່ມີຄ່າຄວນສຳລັບທ່ານ ຫລື ສຳລັບຖານະ
ປະໂລຫິດນັ້ນ, ແລ້ວໃຫ້ທ່ານຢຸດກ່ອນ ແລະ ເພື່ອໃຫ້ຕ່ອງຜົນສະທ້ອນຂອງມັນ. ເຮົາແຕ່ລະຄົນໄດ້ຮັບ
ຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂລນ. ໃນການດຳເນີນໄປໜ້າ, ແຕ່ລະຄົນໄດ້ຮັບອຳນາດຊຶ່ງຖືກຂໍກະແຈ
ຂອງການປະຕິບັດຂອງທູດ. ປະທານກິດອນ ປີ ຮິງລິງ ໄດ້ກ່າວວ່າ:

“ທ່ານບໍ່ຄວນເຮັດສິ່ງໃດທີ່ຈະກົດກັນການປະຕິບັດຂອງທູດແທນທ່ານ.

“ທ່ານຈະເຮັດຜິດສິນທຳບໍ່ໄດ້ ບໍ່ວ່າຈະເປັນໃນສິ່ງໃດ. ທ່ານຈະເປັນຄົນຄົດໂກງບໍ່ໄດ້. ທ່ານຈະເປັນຄົນສີ່ໂກງ ຫລື ຕົວະບໍ່ໄດ້. ທ່ານຈະກ່າວພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າໃນທາງທີ່ບໍ່ເໝາະສົມ ຫລື ກ່າວຄຳຫຍາບຄາຍບໍ່ໄດ້ ເພາະຖ້າທ່ານເຮັດສິ່ງດັ່ງກ່າວ ທ່ານຈະບໍ່ມີສິດຕໍ່ການປະຕິບັດຂອງທູດ.”⁵

ຖ້າຫາກຄົນໃດຄົນໜຶ່ງໃນພວກທ່ານເຮັດຄວາມຜິດຢູ່ໃນເສັ້ນທາງແຫ່ງຊີວິດ, ຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຫ້ທ່ານເຂົ້າໃຈຢ່າງບໍ່ມີຂໍ້ສົງໄສວ່າ ບໍ່ວ່າມັນຈະເປັນສິ່ງໃດ ທ່ານກໍສາມາດກັບຄືນມາໄດ້ຢູ່. ມີຂັ້ນຕອນທີ່ເອີ້ນວ່າການກັບໃຈ. ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຂອງເຮົາໄດ້ມອບຊີວິດຂອງພຣະອົງ ເພື່ອຈະໄດ້ມອບພອນນັ້ນໃຫ້ແກ່ທ່ານ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າ. ເຖິງແມ່ນວ່າເສັ້ນທາງແຫ່ງການກັບໃຈບໍ່ໄດ້ເປັນເລື່ອງງ່າຍ, ແຕ່ຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງນັ້ນຈົງແທ້ແນ່ນອນ. ເຮົາໄດ້ຖືກບອກວ່າ, “ເຖິງແມ່ນວ່າບາບຂອງໝູ່ເຈົ້າເປັນສິດແດງ ແຕ່ເຮົາກໍຈະຊຳລະໃຫ້ຂາວສະອາດດັ່ງນວນຝ້າຍ.”⁶ “ແລະ ຈະບໍ່ຈົດຈຳຄວາມຜິດ [ເຫລົ່ານັ້ນ] ອີກຕໍ່ໄປ.”⁷ ຈົ່ງແມ່ນເປັນຖ້ອຍຄຳທີ່ປະເສີດ. ຈົ່ງແມ່ນເປັນພອນທີ່ເລີດລຳ. ຈົ່ງແມ່ນເປັນຄຳສັນຍາທີ່ດີເດັ່ນແທ້ໆ.

ອາດຈະມີບາງຄົນຜູ້ຄິດກັບຕົນເອງວ່າ, “ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະບັນຍັດທຸກປະການ ແລະ ຂ້ອຍກໍບໍ່ໄດ້ເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ຂ້ອຍຄວນເຮັດ, ແຕ່ຊີວິດຂ້ອຍກໍເປັນໄປດ້ວຍດີຢູ່ແລ້ວ. ຂ້ອຍຄິດວ່າຂ້ອຍສາມາດຊົມຊືມກັບຊີວິດ ແລະ ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງເຊື່ອຟັງຕໍ່ພຣະບັນຍັດ.” ອ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ຂ້າພະເຈົ້າສັນຍາທ່ານວ່າ ສິ່ງນີ້ຈະບໍ່ໄດ້ຜິດໃນຫລາຍປີຂ້າງໜ້າ.

ສອງສາມເດືອນຜ່ານມານີ້ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບຈົດໝາຍສະບັບໜຶ່ງຈາກຊາຍຄົນໜຶ່ງຜູ້ເຄີຍຄິດດັ່ງທີ່ຫາກ່າວມານັ້ນ. ຕອນນີ້ ລາວໄດ້ກັບໃຈແລ້ວ ແລະ ໄດ້ຈັດຊີວິດຂອງລາວໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບຫລັກທຳພຣະກິດຕິຄຸນ ແລະ ພຣະບັນຍັດແລ້ວ. ຂ້າພະເຈົ້າຢາກແບ່ງປັນວັກໜຶ່ງຈາກຈົດໝາຍສະບັບນັ້ນ, ເພາະມັນເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ເລື່ອງຈົງກ່ຽວກັບຄວາມຄິດ ທີ່ຂາດຕົກບົກຜ່ອງ. ລາວເວົ້າວ່າ “ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້ດ້ວຍຕົນເອງ (ຍາກທີ່ສຸດ) ວ່າພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດເວົ້າຖືກແທ້ໆ ເມື່ອພຣະອົງກ່າວວ່າ, ‘ບໍ່ຫ່ອນມີຜູ້ໃດເປັນຂ້າສອງເຈົ້າ ບ່າວສອງນາຍໄດ້ຄື: ເຂົາຊັງນາຍຜູ້ນີ້ ແລະ ໄປຮັກນາຍຜູ້ນັ້ນ ເຂົາຈະສັດຊິຕ່ນາຍຜູ້ນີ້ ແລະ ຈະໝົ່ນປະໝາດນາຍຜູ້ນັ້ນ, ພວກເຈົ້າຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ແລະ ເງິນຄຳພ້ອມກັນກໍບໍ່ໄດ້.’⁸ ຂ້າພະເຈົ້າພະຍາຍາມ, ເທົ່າໆກັບຄືນອີ່ນ, ທີ່ໄດ້ເຮັດ. ໃນທີ່ສຸດ,” ເພິ່ນໄດ້ກ່າວວ່າ, “ຂ້າພະເຈົ້າພົບແຕ່ຄວາມເປົ່າປ່ຽວດຽວດາຍ, ມິດມົນ, ແລະ ຄວາມອ້າງວ້າງທີ່ຊາຕານໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ຄົນທີ່ເຊື່ອຄວາມລໍ່າລວງ, ພາບລວງຕາ, ແລະ ຄວາມຕົວະຍົວຂອງມັນ.”

ກ່ອນເຮົາຈະເຂົ້າແຂງ ແລະ ສາມາດຕ້ານທານກັບພະລັງທີ່ດຶງເຮົາໄປທາງຜິດ ຫລື ສຽງທີ່ຍິວະເຮົາ ໃຫ້ເດີນໄປໃນທາງຜິດ, ເຮົາຕ້ອງມີປະຈັກພະຍານຂອງຕົນເອງ. ບໍ່ວ່າທ່ານຈະມີອາຍຸໄດ້ 12 ຫລື 112 ປີ—ຫລື ອາຍຸເທົ່າໃດກໍຕາມ—ທ່ານສາມາດຮູ້ສຳລັບຕົນເອງວ່າ ພະກິດຕິຄຸນຂອງພະເປຊູຄຣິດ ເປັນຄວາມຈິງ. ຈົ່ງອ່ານພະຄຳພີມໍ່ມອນ. ຈົ່ງໄຕ່ຕອງຄຳສອນຂອງມັນ. ຈົ່ງທູນຖາມພະບິດາ ເທິງສະຫວັນ ຖ້າຫາກວ່າມັນເປັນຄວາມຈິງຫລືບໍ່. ເຮົາມີຄຳສັນຍານັ້ນວ່າ “ຖ້າຫາກທ່ານທູນຖາມ ດ້ວຍໃຈຈິງ, ດ້ວຍເຈດຕະນາອັນແທ້ຈິງ, ໂດຍມີສັດທາໃນພະຄຣິດ, ພະອົງຈະສະແດງຄວາມຈິງ ຂອງເລື່ອງນີ້ໃຫ້ປະກົດແກ່ທ່ານ, ໂດຍອຳນາດຂອງພະວິນຍານບໍລິສຸດ.”⁹

ເມື່ອເຮົາຮູ້ວ່າ ພະຄຳພີມໍ່ມອນເປັນຄວາມຈິງ, ແລ້ວເຮົາກໍຈະຮູ້ວ່າ ໂຈເຊັບ ສະມິດ ກໍເປັນສາດສະດາ ແທ້ໆ ແລະວ່າ ເພິ່ນໄດ້ເຫັນພະເຈົ້າ ພະບິດານິລັນດອນ ແລະ ພະບຸດຂອງພະອົງ, ພະເປຊູຄຣິດ. ແລະ ກໍຈະຮູ້ອີກວ່າ ພະກິດຕິຄຸນໄດ້ຖືກຟື້ນຟູຄືນມາໃໝ່ໃນຍຸກສຸດທ້າຍຜ່ານ ໂຈເຊັບ ສະມິດ—ຮ່ວມທັງການຟື້ນຟູຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂລນ ແລະ ເມັ່ນຄີເສເດັກ.

ເມື່ອເຮົາມີປະຈັກພະຍານ, ມັນຈະເປັນໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງເຮົາທີ່ຈະແບ່ງປັນປະຈັກພະຍານນັ້ນ ໃຫ້ກັບຄົນອື່ນ. ອ້າຍນ້ອງຫລາຍຄົນພວກທ່ານເຄີຍໄດ້ຮັບໃຊ້ເປັນຜູ້ສອນສາສນາຕະຫລອດທົ່ວໂລກ. ພວກທ່ານຫລາຍຄົນທີ່ຍັງນ້ອຍຢູ່ຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບໃຊ້ເທື່ອ. ຈົ່ງຕຽມຕົວໃນຕອນນີ້ສຳລັບ ໂອກາດນັ້ນ. ຈົ່ງຮັກສາຕົວໃຫ້ເໝາະສົມຕໍ່ການຮັບໃຊ້.

ຖ້າຫາກເຮົາຕຽມພ້ອມທີ່ຈະແບ່ງປັນພະກິດຕິຄຸນ, ເຮົາກໍຕຽມພ້ອມທີ່ຈະຮັບເອົາຄຳແນະນຳຂອງ ອັກຄະສາວິກເປໂຕ, ຜູ້ໄດ້ຊຸກຊວນວ່າ, “ຈົ່ງມີໃຈພ້ອມຢູ່ສະເໝີ ເພື່ອພວກເຮົາຈະສາມາດຕອບແກ້ຕົວໄດ້ ຕໍ່ທຸກຄົນທີ່ຖາມພວກເຮົາວ່າ, ເຮົາມີເຫດຜົນປະການໃດ ຈົ່ງມີຄວາມຫວັງຢ່າງນີ້.”¹⁰

ເຮົາຈະມີໂອກາດຕະຫລອດຊີວິດຂອງເຮົາ ເພື່ອແບ່ງປັນຄວາມເຊື່ອຂອງເຮົາ, ເຖິງແມ່ນເຮົາບໍ່ຮູ້ສະເໝີ ໄປວ່າ ເຮົາຈະຖືກເອີ້ນໃຫ້ເຮັດເມື່ອໃດ. ໂອກາດເຊັ່ນນັ້ນໄດ້ມາເຖິງຂ້າພະເຈົ້າໃນປີ 1957 ຕອນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ທຳງານຢູ່ໂຮງພິມ ແລະ ໄດ້ຖືກຂໍໃຫ້ໄປເມືອງດາລັສ, ເທັກຊັດ, ບາງເທື່ອຖືກເອີ້ນວ່າ “ເມືອງສາສນາຈັກ,” ເພື່ອກ່າວຢູ່ບ່ອນຊຸມນຸມຂອງນັກທຸລະກິດ. ຫລັງຈາກໄດ້ກ່າວຈົບແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ຂຶ້ນລົດທົວທ່ຽວຊົມເບິ່ງຕົວເມືອງ. ເມື່ອພວກເຮົາຜ່ານກາຍຕິກໂບດແຫ່ງຕ່າງໆ, ຜູ້ຂັບລົດຈະບອກວ່າ, “ຢູ່ຂ້າງຂ້າຍທ່ານຈະເຫັນສາສນາຈັກ ແມໂຕດິສ,” ຫລື “ຢູ່ຂ້າງຂວາ ທ່ານຈະເຫັນໂບດກາໂຕລິກ.”

ໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາຜ່ານກາຍຕົກຫລັງໜຶ່ງທີ່ແອ້ມດ້ວຍດິນຈີ່ສີແດງຕັ້ງຢູ່ເທິງຄ້ອຍ, ຜູ້ຂັບລົດໄດ້ປະກາດວ່າ, “ຕົກຫລັງນີ້ເປັນບ່ອນທີ່ຄົນມໍ່ມອນມາຊຸມນຸມກັນ.” ຜູ້ຍິງຄົນໜຶ່ງທີ່ນັ່ງຢູ່ທ້າຍລົດໄດ້ເວົ້າຂຶ້ນວ່າ, “ທ່ານບອກພວກເຮົາບາງຢ່າງກ່ຽວກັບຄົນມໍ່ມອນໄດ້ບໍ່?”

ຜູ້ຂັບລົດໄດ້ຈອດລົດຢູ່ຂ້າງທາງ, ຫັນໜ້າກັບໄປ ແລະ ເວົ້າວ່າ, “ນາງເອີຍ, ຂ້ອຍພຽງແຕ່ຮູ້ວ່າເຂົາເຈົ້າມາຊຸມນຸມກັນຢູ່ຕົກຫລັງສີແດງນັ້ນ. ມີຜູ້ໃດບໍ່ຢູ່ໃນລົດນີ້ທີ່ຮູ້ຈັກກ່ຽວກັບຄົນມໍ່ມອນຕື່ມອີກ?”

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ລໍຖ້າໃຫ້ຄົນອື່ນຕອບ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຫລຽວເບິ່ງໃບໜ້າຂອງແຕ່ລະຄົນວ່າເຂົາເຈົ້າຮູ້ຈັກຫລື ປາກໃຫ້ຄວາມຄິດຄວາມເຫັນຫລືບໍ່. ບໍ່ມີໃຜເລີຍ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ເຫລືອແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນດັ່ງເຊັ່ນອັກຄະສາວົກເປໂຕໄດ້ແນະນຳວ່າ “ຈົ່ງມີໃຈພ້ອມຢູ່ສະເໝີ ເພື່ອພວກເຈົ້າຈະສາມາດຕອບແກ້ຕົວໄດ້ຕໍ່ທຸກຄົນທີ່ຖາມພວກເຈົ້າວ່າ, ເຈົ້າມີເຫດຜົນປະການໃດ ຈົ່ງມີຄວາມຫວັງຢ່າງນີ້.”

ຂ້າພະເຈົ້າຍັງຮູ້ຄວາມຈິງຂອງຖ້ອຍຄຳທີ່ວ່າ, “ເມື່ອເວລາມາເຖິງທີ່ຕ້ອງຕັດສິນໃຈ, ເວລາທີ່ຈະຕຽມພ້ອມນັ້ນໄດ້ຜ່ານໄປແລ້ວ.”

ລະຫວ່າງ 15 ນາທີນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມີໂອກາດແບ່ງປັນປະຈັກພະຍານກັບຄົນທີ່ຢູ່ໃນລົດທົ່ວກ່ຽວກັບສາສນາຈັກ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຂອງເຮົາ. ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມກະຕັນຍູຫລາຍສຳລັບປະຈັກພະຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ມີຄວາມກະຕັນຍູທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕຽມພ້ອມທີ່ຈະແບ່ງປັນມັນ.

ດ້ວຍສູດຈິດສູດໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າອະທິຖານວ່າ ຜູ້ຊາຍທຸກຄົນທີ່ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດຈະໃຫ້ກຽດຖານະປະໂລຫິດນັ້ນ ແລະ ຈົ່ງຕໍ່ຄວາມຈິງທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບ. ຂໍໃຫ້ເຮົາແຕ່ລະຄົນຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດຂອງພຣະເຈົ້າຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ຕົນເຊື່ອຖື. ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງມີຄວາມກ້າຫານ ແລະ ຕຽມຕົວທີ່ຈະຍຶດໝັ້ນສຳລັບສິ່ງທີ່ເຮົາເຊື່ອຖື, ແລະ ຖ້າຫາກເຮົາຕ້ອງໄດ້ຢືນຢູ່ຄົນດຽວໃນຕອນນັ້ນ, ກໍຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງມີຄວາມກ້າຫານ, ໄດ້ຮັບຄວາມເຂັ້ມແຂງ ໂດຍຄວາມຮູ້ທີ່ວ່າ ຕາມຈິງແລ້ວ ເຮົາບໍ່ໄດ້ຢູ່ຄົນດຽວຕອນເຮົາຢືນຢູ່ກັບພຣະບິດາຜູ້ສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນ.

ເມື່ອເຮົາໄຕ່ຕອງກ່ຽວກັບຂອງປະທານອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບ—ສິດທິຂອງຖານະປະໂລຫິດກ່ຽວຂ້ອງກັບອຳນາດ ແຫ່ງສະຫວັນຢ່າງແຍກອອກຈາກກັນບໍ່ໄດ້—ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງຕັ້ງໃຈສະເໝີທີ່ຈະເຝົ້າຍາມ ແລະ ປົກປ້ອງມັນ ແລະ ມີຄ່າຄວນສຳລັບຄຳສັນຍາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງມັນ. ອ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງເຮັດຕາມຄຳແນະນຳຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຕໍ່ເຮົາ, ຊົ່ງມີຢູ່ໃນ 3 ມິໄຟ ທີ່ວ່າ: “ຈົ່ງຍົກແສງສະຫວ່າງຂອງເຈົ້າຂຶ້ນເພື່ອອັນຈະສ່ວງແສງໄປທົ່ວໂລກ. ຈົ່ງເບິ່ງ ເຮົາຄິດຄວາມສະຫວ່າງຊົ່ງເຈົ້າຈະຍົກຂຶ້ນ—ພ້ອມທັງສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຫັນເຮົາກະທຳໄປນັ້ນ.”¹¹

ເພື່ອວ່າເຮົາຈະໄດ້ຕິດຕາມຄວາມສະຫວ່າງນັ້ນໄປ ແລະ ຍົກມັນຂຶ້ນໃຫ້ໂລກທັງມວນເຫັນ,
ນີ້ຄືຄຳອະທິຖານ ແລະ ພອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າຕໍ່ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຍິນສຽງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ,
ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. David Brooks, “If It Feels Right . . . ,” *New York Times*, Sept. 12, 2011, nytimes.com.
2. Alfred, Lord Tennyson, “Sir Galahad,” in *Poems of the English Race*, sel. Raymond Macdonald Alden (1921), 296.
3. See 1 Nephi 8:26–28.
4. Ezra Taft Benson, “In His Steps” (Church Educational System fireside, Feb. 8, 1987); see also “In His Steps,” in *1979 Devotional Speeches of the Year: BYU Devotional and Fireside Addresses* (1980), 59.
5. Gordon B. Hinckley, “Personal Worthiness to Exercise the Priesthood,” *Liahona*, July 2002, 59.
6. ເອຊາຢາ 1:18.
7. ເຢເຣມີຢາ 31:34.
8. ມັດທາຍ 6:24.
9. ໂມໂຣໄນ 10:4.
10. 1 ເປໂຕ 3:15.
12. 3 ນີໄຟ 18:24.